

Az erzsébetbányai (Románia) ércbányászat, kohászat

RÉTHY KÁROLY ny. geológus

Az egykori Szolnok-Doboka vármegyéhez tartozó Oláhláposbánya, későbbi nevén Erzsébetbánya (Băiut), ahol az ókortól folyik ércitermelés és kohászat [12], s amely az aranymosás, az ércbányászat, a kohászat és a fém-megmunkálás kapcsán létesült, Nagybányától nyolcvan kilométerre K-DK-re, a Fenyves tető (1353 m) közelében eredő Lápos folyó forrásvidékén, a Lápos-hegységben található.

Erzsébetbánya neve a történelem során többször változott. Ezt a területet, melynek első birtokosai a Bánffy-család ősei voltak, először 1315-ben „Lapos Bania” néven *Károly Róbert* király (1301-1342) azon oklevele említi, amelyben a települést és az itteni aranybányákat, amit tőlük valószínűleg *László* vajda vett el, a *Bánffy Dénes* fiainak, *Tamásnak* és *Istvánnak* visszaadta. Majd 1390-ben és 1392-ben, amikor *Zsigmond* magyar király (1387-1437), *Simon bán* fiainak, *Jánosnak* és *Istvánnak* a Lápos vidéki (districtu) hegyekből az arany- és ezüstércekből a fejedelmet megillető dézsmát elengedi, és részükre új adománylevelet adott. 1630-ban Lápos Banya [7], s a többségében románok lakta települést 1791-ben már Olah-Lapos-Banya néven említik [5]. S 1832-ben *Michael Joseph Bielz* erdélyi természettudós is Oláhláposbánya néven említi, csak 1910 után nevezték a települést Erzsébetbányának [10, 14]. Az elbeszélések szerint *Hunyadi János* felesége, *Szilágyi Erzsébet* (1410-1483) tiszteletére nevezték el, aki miután 1456-ban megörökölte Nagybányát s Felsőbányát, az erzsébetbányai aranybányák is a tulajdonába kerültek [15].

Az Erzsébetbánya környékén feltárt régészeti leletek arra engednek következtetni, hogy ez a terület már a felső-paleolitikumtól lakott, s az ókortól folyt itt aranymosás és bányászat, amit a rómaiak is folytattak [12, 13]. Ezt erősítik, hogy a Lápos völgyében több helyen bronzkori leletek kerültek elő, és *Szendrei János* archeológus és *Primics György* geológus barbár sírok nyomait fedezték fel [7]. Valamint a környéken található ismeretlen korú régi bányák, horpák sokasága, és ércolvasztó-hely [18], s az a római időkre emlékeztető „ércőrlő malomkő”, amit a Batizára vivő patak medrében találtak [12]. Vagyis az erzsébetbányai arany- és ezüstbányák, melyeket hosszú ideig a kapnikbányai bányák részeiként tartottak számon, az ottani bányákkal hasonló hírűnek és régieknek mondhatók. Mint *Koch Antal* kolozsvári geológus és minerológus professzor írta, a Lápos folyó medréből Berkeszpatáknál és Rogoznál még a későbbi századokban is mostak aranyat [8], amit az erzsébetbányai aranymosás egy korábbi szabályozása is megerősít.

Mint láthattuk, Erzsébetbányán az aranymosás és az ércbányászat már az ókorban elkezdődött, s folytatódott a rómaiak idején, és kisebb-nagyobb megszakításokkal a honfoglalás utáni időkben is. Ekkor ez a

terület és az itteni aranybányák a Tomaj nemzetségből származó Bánffy-család őseinek tulajdonába került. A család első okleveles őse *Dénes*, hasonló nevű fiát 1222 és 1241 közt említik. Majd 1349-ben egy Besztercén kelt levélben *András* mester, a székely, brassói, szatmári és máramarosi főispán arra kéri a gyulafehérvári káptalant, hogy küldje ki hites emberét, hogy *Oroszfői István* fiát iktassa vissza a Lápos nevű földje birtokába, melyet tőle a kapniki és waldhütti szászok foglaltak el. S az itteni bányák még 1393-ban is a *Bánffy*-család oszthatlan birtokában voltak, amit *Simon bán* fiai műveltek [7].

Majd 1444-46 közt a Tiszától minden keletre fekvő terület *Hunyadi János* tulajdonába került, 1456-ban Nagybányával és Felsőbányával az erzsébetbányai aranybányákat is *Szilágyi Erzsébet* örökölte, s azok 1458-ban *Mátyás* király tulajdonába mentek át [2]. Ez a terület 1553-ban Csicsóvár tartozéka volt, ahol ekkor csak ezüstbányákat említenek, melyeket egy *Ádám* nevű besztercei polgárnak adtak ki haszonbérbe [7]. *Báthory István* idején az Erdélyben élő olaszok is próbálkoztak Erzsébetbányán bányát nyitni [4]. 1583-ban pedig *Báthory Zsigmond* az oláh-láposi ezüstbányákat *Grison Jakab* és *Marconio Rocco* olaszoknak adta 500 tallér fejében haszonbérbe, s hogy munkásokban se szűkölködjének, ezért Oláh-Lápost, e bányák szomszédját is egy évre nekik adta haszonbérbe [7].

Báthory Zsigmond erdélyi fejedelem 1584-ben és 1588-ban *Herberstein Felicián* nagybányai szerződését meghosszabbította és Kapnikbányát is bérbe adta, s mint Kapnikhoz tartozó részt, Herberstein az erzsébetbányai bányákat is bérbe kapta [4, 7], melyek ekkor a láposi uradalomhoz tartoztak. Majd 1615-16-ban *Bethlen Gábor* erdélyi fejedelem (1613-1629), *Lissibona Gerhardnak* és másoknak is megengedte, hogy ércbányákat nyissanak itt, s az azokból befolyó jövedelmet a bányák művelésére fordítsák, de az arany és ezüst nyolcadát neki adják át. Ekkor Erzsébetbányán *Lissibona Gerhard* is nyitott bányát, s vett művelés alá [15]. *Apaffy Mihály* pedig 1679-ben ezt a területet, melyet *Bánffy Dénes* bírt, özvegyének, *Bornemisza Katalinnak* adja zálogba, s 1694 és 1721 közt *Bánffy György* birtokolta [7].

Miután 1735 körül egy lakatlan völgyben újabb arany- és ezüstlelőhelyeket találtak, Kapnikbányáról többen települtek át Erzsébetbányára. Így 1766-ban az

itteni aranybánya már két stolnából (táró, altáró) állott, amit a nagybányai bányaigazgatóság által a kincstár kezelte. Miután 1769-ben Erzsébetbánya hivatalosan is a kincstár kezelésébe került, és az itteni bányaművelés kezdett rendszeres lenni, *Mária Terézia* 1777-ben Erzsébetbányát és az ottani bányákat 99 évre, vagyis 1876-ig a nagybányai bányaigazgatóságnak adta zálogba. Az első itteni tisztségviselő *Fuchs János* Berg- und Hütten-schaffner (bánya- és kohóirányító) volt, utána *Johann von Baum Bergmeister* (bányamester) nevét említik (1778), aki Kapnikbányáról jött át. Őt 1782-ben *Ertzl Ignác* s *Skultéty András* követte az erzsébetbányai Officium Montanum igazgatói székében. Majd 1785-ben *Kutscherfeld Ignác*ot nevezték ki, aki

1789-ben itt is hunyt el. A megmaradt adatok szerint Erzsébetbányán nagyobb mértékű érckitermelés csak 1787-ben kezdődhetett el, miután önálló üzemzetése lett [16], és 24 bányászcsaládot telepítettek át Kapnikbányáról, és újabb szakmunkások érkeztek a Felvidékről [7]. Az ebben az időben, vagyis 1788-ban született rendelet is az erzsébetbányai aranymosások szabályozásáról szól. (Schmidt: II. Abteil., XVIII. k. 40 p.). *Kutscherfeld Ignác*ot *Peralgus Antal* (1789-1791) követte az erzsébetbányai Officium Montanum élén [7]. S 1791-től, amikor Erzsébetbánya már Kapnikbányával és Láposbányával hasonló értékű ezüstöt termelt [6], az itteni bányákat és kohókat *Glutt Venczel de Herlen*, majd *Szurkai János* vezette [7].

Utána az erzsébetbányai bánya- és kohómű élére *Blaschka Venczel* bányatanácsos, s 1839-41-ben *Szakmáry Samu* miniszteri tanácsos került [7]. Majd 1841-43-ban *Rébay József* lett a Berg- und Hüttenverwalter (bánya- és kohógondnok) [3]. Őt *Hoffmann Frigyes* kohónagy (1843-59) váltotta. Utána 1868-ig *Kunczl Sándor* bányatanácsos és *Palmer András* volt Erzsébetbányán a bánya- és kohóhivatal vezetője [7], aki Magyarországon elsőként vezette be az aranyércek klóros pörköléssel való előkészítését, és valósította meg a *Péch Antal* által 1863-ban tervezett közép- és zúzóérc feldolgozására szolgáló ércelőkészítő üzemet [15].

Erzsébetbánya akkor érte el virágzásának tetőpontját, amikor az itteni bányánál 1869-ben megtervezték a vízoszlopos vízhúzó-gépet és átalakították a szállító-gépet [17], és az arany, ezüst mellett jelentős mennyiségű ólmot is termeltek. 1870 és 1873 közt *Berks Nándor* lovag, 1873 és 1875 közt pedig *Szaitz János*

volt az erzsébetbányai bánya- és kohóhivatal élén [1, 7]. Ekkor, vagyis 1876-ban az itteni bányákból 45,8 kg aranyat és 496,4 kg ezüstöt termeltek ki [13].

1878-tól *Lacheta János* volt az erzsébetbányai bánya- és kohóhivatal élén [1], amikor a horgaspataki kohómű is az erzsébetbányai bánya- és kohóhivatal irányítása alá került. Erzsébetbányán 1879-ben már 52,2 kg aranyat, 691,2 kg ezüstöt, 54.160 kg rezet és 94.600 kg ólmot termeltek [10]. S Erzsébetbányán és Horgaspatakán 1881-ben már két nagy olvasztó, négy középolvasztó és egy pörköltő üzemelt [7]. Ezekben az években már hosszabb ideje a 2-10 m vastag „Isteni gondviselés” polimetallikus telér állt termelés alatt, ami 250 m mélységig volt lefejtve

[10, 15]. *Lacheta János* után 1884 és 1891 közt *Debreczeny József* és 1892-93-ban újból *Lacheta* volt az erzsébetbányai bánya- és kohóhivatal vezetője. *Gesell Sándor*, a Magyar Állami Földtani Intézet (MÁFI) geológusa ezekben az években végezte el Erzsébetbánya és vidékének bányageológiai felvételét, amit a MÁFI 1893-as Évi Jelentésében tett közzé.

1893-tól 1903-ig *Laszke Győző* főmérnök volt az erzsébetbányai bánya- és kohóhivatal élén, aki itt is hunyt el. Őt 1904 és 1905-ben *Szellem László* főmérnök követte, utána pedig 1918-ig *Joós Lajos* főmérnök vezette az itteni bánya- és kohóhivalt [1]. Ezekben az években korszerűsítették az ércelőkészítő-művet és a kohóvölgyi kohót (1908) [10]. A magyarországi bányaigazgatás 1881-ben történt átszervezése után, egészen 1918-ig Erzsébetbánya és Kohóvölgy a nagybányai bányakerületi igazgatósághoz tartozott [9].

Ackner Michael a „Mineralogie Siebenbürgens, mit geognostischen Andeutungen (Hermanstadt, 1855)” című munkájában, Erzsébetbányáról az: Isteni gondviselés, József, Mariahilf, Maria Heimsuchung teléreket s a Gura Batizului és Macska bányákat, valamint a Fehér-völgyi ércesedést említette, és az itt előforduló ásványokat is számba vette. Mint írta: „az Isteni gondviselés telérben az arany, lemez és sodrony formájában is jelen van”. *Szellemi Géza*, a nagybányai bányakerület főmérnöke pedig 1894-ben arról írt, hogy Erzsébetbánya régi bányatárnáit a következők voltak: „a János, Francziska, Blaska, Tűz és a Kutatótárna, a Fehér-völgyben a Clementi és a József tárna. Újabbak: a Szentháromság akna, az Isteni gondviselés és a Brenner altárna” [15]. A helyiek a Hell-tárnát, a

Sándor és a Varátik (Văratec) tárnákat, valamint az Antoni bányát említik még. *Oblatek Béla és György Gusztáv* pedig 1912-ben „A nagybányai bányakerület monográfiája” című munkában azt írták, hogy az erzsébetbányai bányamű öt bányaterülettel rendelkezett: Az ősi Isteni gondviselés, a borkúti „Antal és Péter-Pál” bányaterület, a Zakariás táró bányaterület, a Varátyik-hegy bányaterülete s a Rákosfalva (Poiana Botizii) és Batiza (Botiza) közti hegység területe [12].

– Az Isteni gondviselés bányaterület az Erzsébetbánya fölötti hegységben, a Leorda-i és Fehér-patak közt található, ahol a bányavölgy mindkét oldalán hatalmas külszíni művelés nyomai, horpák találhatók, ami régi szervezett bányaművelésre enged következtetni [12]. Erről a területről Woditska azt írta, hogy itt a felsőbb szinteken található érc 1000 mázsánként 400 g aranyat is tartalmazott [17].

– A Borkúti bányaterület a bányavölgy és a Fehér-patak közt található, ahol régen szintén magánbányák voltak hányókkal, horpákkal, ami jelentős bányamunkálatokra utal [12].

– A Zakariás (László) bányaterület a Fehér-pataki völgyben, a kincstári gát alatt található, ahol régi felhagyott magánbányák voltak, amit 1898-ban a kincstár kapott meg [12].

– A Varátyik bányaterületen is régi (három) horpa vonulat s régi bányák nyomai mutatkoznak. Itt a Jelenszky táró fölött a Teréz-bánya művelési horpái és a Batiza-i bányák nyomai láthatók. Ahol a Batizára vezető patakban egy a római időkre emlékeztető „ércórló malomköre” találtak, ami az itteni bányák régi múltjára utal. Ezt a bányaterületet Lajos, Alba és Margit név alatt, 1899-ben foglalták le az erzsébetbányai kincstári bányászat részére [12].

– Rákosfalva (Poiana Botizii) bányaterületét az erzsébetbányai kincstári bányászat részére szintén 1899-ben foglalták le [12].

Erdély 1919-es Romániához való csatolása után az erzsébetbányai érctermelés egy rövid idejű visszaesést mutatott, majd 1921-től egy nagyobb lendületet vett, s 1925 után, mint Románia más területein, újból alaposan visszaesett, annak ellenére, hogy 1932-ben egy új ércfeldolgozó üzemet építettek [1]. Miután 1940-ben a területet visszacsatolták Magyarországhoz, az erzsébetbányai bányák, az ércelőkészítő és kohók, újból a magyar államkincstár tulajdonába kerültek. Utána az erzsébetbányai és kohóvölgyi bánya- és kohómű vezetője *Szepesváry Béla* főmérnök (1942) volt, őt 1943-44-ben, *Georgieff Doseff Traján* (*Georgiev Dose Traian*) bányamérnök, bányatanácsos követte. Ekkor, vagyis 1941 és 1944 között, főleg miután 1943-ban az ércfeldolgozó üzemet is kibővítették, az itteni érctermelés újból egy dinamikusabb fejlődést mutatott [1].

A második világháborút és az 1948-as romániai államosítást követően 1956-ig két bányaterületen (Varátik és Brenner), a telérek feletti részen a TPDMN kutatóvállalat végzett kutatásokat.

Ezt követően 1970-től 1993-ig a Nagybányán szé-

kelő máramarosi földtani kutatóvállalat, az IPEG (Intreprinderea de Prospectiuni și Explorări Geologice) végzett kutatásokat Erzsébetbánya több bányaterületén a nagybányai Bányászati Tröszt (Trustul Minier) felügyelete alatt álló E. M. Băiuț (Exploatarea Miniere Băiuț) érckitermelő vállalat tevékenységével párhuzamosan, ami a II. világháború utáni évektől a Nagybánya környéki bányák 2006-os bezárásáig állt termelésben.

A Sztrimbul (Strîmbui) és a Leorda patakok közt fekvő, s Erzsébetbányához közeli Horgospataka vagy Kohóvölgy (Strîmbu-Băiuț) település, amely szintén az erzsébetbányai Officium Montanum-hoz tartozott, valószínű, hogy Erzsébetbányával azonos időben jöhetett létre. Azonban egyes adatok szerint ez a település csak 1730 körül, a vaskohászat kapcsán létesült [7], annak ellenére, hogy a régészek bronz- és vaskorszaki leleteket tártak fel a környéken [13]. Horgospataka (Kohóvölgy) 1769-ben, az itteni vaskohóval együtt, a királyi kincstár kezelése alá került. Ennek ellenére nevével először csak 1775-ben találkozhatunk, amikor az erzsébetbányai bányákat a kapnikbányai Officium Montanum felügyelete alá rendelték, s a két település, Oláhláposbánya és Horgospataka Lápos-Debrekkel együtt fizette adóját. Erzsébetbánya és Kohóvölgy, valamint az itteni bányák, kohók 1820-ban és 1830-ban a nagybányai bányakerületi igazgatósághoz tartoztak, és bányászok, kohó- s erdőmunkások laktak [7]. Miután 1847-ben a vastermelést Kohóvölgyről áttették Rójahidjára, és az itteni kohót átalakították nemesfémek olvasztására, az Erzsébetbányán kitermelt érc egy része is a kohóvölgyi kohóba került [11, 12].

1878-tól, miután az itteni kohószatot teljes mértékben áthelyezték Horgospatakára, itt vízerőre berendezett fúvóval nagy kohó, pörkölő ház, kovácsműhely, kémlőház s Au, Ag, Pb és Cu-tisztító volt. Annak ellenére, hogy az erzsébetbányai kohót csak 1883-ban bontották le, az 1930-as évekig az Erzsébetbányán kitermelt ércet, teljes mértékben Horgospatakán dolgozták fel [7]. Itt miután 1849. április 18-án felszentelték a Kossuth-kohót *Stoll Károly* lovag vezetése alatt, a magyar szabadságharc számára a környező falvakból összegyűjtött harangokból ágyúkat öntöttek [11].

Horgospatakáról *Hauer Franz* és *Foetterle Franz* 1855-ben a Csizma bányát említik. *Hauer Karl* 1865-ben a Podului ércesedést, és *Maderspach Livius* 1880-ban a láposi völgyben található Sibilla telért említi. A Magyar Bányakalauzból pedig megtudhatjuk, hogy 1881 és 1918 között Horgospatakán (Kohóvölgyön) a Kelemenvölgyi Miklós Bányatársulat állt termelés alatt, amely aranyat és ezüstöt tartalmazó ércet termelt. A Horgospataki Henrik Bányatársulat pedig 1905 és 1918 között működött, amely polimetallikus ércet termelt [10]. A Bánya pedig 1911-ben arról számolt be, hogy Kohóvölgyön a Rotunda-hegy alján lévő „Gézia” nevű magánbánya 1911-ben szűnt meg, miután egy régi lefejtett művelésbe tört [14]. De az egykori erzsébetbányai és kohóvölgyi bányáknak mára már csak az emléke maradt.

IRODALOM

- [1] BKL 1897, 1903, 1909, 1918, 1944, s Magyarország cím- és névtára 1881-1918
- [2] *Bobory D.*: Felician von Herberstein (1540-1590) stájer főúr rövid életrajza és magyar kapcsolatai David Reuss gyászbeszéde alapján. Lymbus, 2005, Országos Széchényi Könyvtár.
- [3] *Der Bergwerksfreund: ein Zeitblatt für Berg- und Hüttenleute, für...* (5 köt.). 1843. p. 155
- [4] Erdély története (I. köt.) – Az erdélyi fejedelemség első korszaka (1526-1606). Akad. Kiadó, Budapest, 1986.
- [5] *Geographisches Handbuch von dem österreichischen Staate: Ungarn...* 1791. p. 218.
- [6] *Journal für chemie und Physik*, 1834.
- [7] *Kádár J.*: Szolnok-Doboka vármegye monográfiája (I-V. köt.). Dés, 1901.
- [8] *Koch A.*: Erdély ásványainak kritikai átnézete. Kolozsvár, 1885. p. 37.
- [9] *Levéltári Közlemények*, 55 (1984) – A bányagazgatóságok végleges szervezete 1881-1918. p. 203
- [10] *Magyar Bányakalauz 1881-1914.*
- [11] 1848-1849 Nagybányán (szerk. Balogh B.). Teleki Társaság, Nagybánya, 2014.
- [12] *Oblatek b. & György G.*: A nagybányai bányakerület monográfiája. Nagybánya, 1912. p. 46-59.
- [13] *Réthy K.*: Honfoglalás előtti érckitermelés és kohászat Nagybánya vidékén. BKL-Bányászat, 2010/1. p. 27-28.
- [14] Nagybányai Hírlap 1911/4; A Bánya 1911/20; Révai Nagy Lexikona 6. kötet.
- [15] *Szellemy G.*: Nagybánya és környéke bányászata – in Nagybánya és Környéke (szerk. Palmer K.). Nagybánya, 1894. p. 104-107.
- [16] *Szellemy L.*: Az oláhláposbányai m. kir. bányászat – in A nagybányai m. kir. bányagazgatósági kerület monográfiája (szerk. Woditska I.). Nagybánya, 1896. p. 229-237.
- [17] *Woditska I.*: A nagybányai m. kir. bányagazgatósági kerület monográfiája. Nagybánya, 1896. p. 10.
- [18] *Roska M.*: Erdély régészeti repertórium I. Óskor. Kolozsvár, 1942. p. 213.

RÉTHY KÁROLY 1935-ben született Margittán (Marghita, Románia). 1963-ban szerzett kutató-geológusi diplomát a Kolozsvári Tudományegyetemen, 1969-ben közgazdasági szakvizsgát tett. 1963-tól Miszt- és Láposbányán volt geológus, 1967-1986-ig főmérnöki beosztásban. A kolozsvári és a bukaresti egyetemek, valamint a nagybányai főiskola megbízásából egyetemisták nyári gyakorlatait vezette, ill. diplomamunkáik tudományos irányítója volt. Több könyv, tudományos és ismeretterjesztő cikk szerzője, társszerzője.

Babócsa története időrendben

2017 márciusában a Magyar Olaj- és Gázipari Múzeum Közleményei 51. kötetében jelent meg *Dr. Laklia Tibor* szerkesztésében „Babócsa története időrendben” c. könyve azon községről, mely 1955 áprilisában felkerült a magyar szénhidrogén-termelés térképére. A *Rosta Ferenc* és *Szűcs László* főfűrómester vezette fűrócsapat a GB-2 (Görgeteg-Babócsa) jelű fűrósi ponton földgázt talált. Ez az év számomra is örök-ké emlékezetes maradt, mert mint III. évet végzett olajmérnök hallgató egy hónapos praximat 1955 júliusában Babócsán töltöttem, ahol két fűróberendezés dolgozott. A másik berendezésnél *Krisztek* főmester irányította a munkát. Nagyon sok olajipari vezetőt ismerhettem meg ott. 2007-ben családommal Babócsán jártunk, egy csodálatosan új községet találtam.

Babócsa a déli határ közelében, a csodálatos Duna-Dráva Nemzeti Park területén fekszik. Ma már az Európa híru narciszosáról híres, a község címerében is megjelenik a narciszt tartó arany griffmadár.

Dr. Laklia Tibor Babócsa iránti „szerelme” régóta ismert. A most megjelent könyv 54 irodalomjegyzéket sorol fel, és ebből négynek ő a szerzője. A könyv szerzője nemcsak hazánkban elismert kiváló gázipari elméleti és gyakorlati szakember, de kiváló történész is, amit eddig is bizonyított, de ez a könyv tette fel az „i” betűre a pontot.

A könyv ajánlását Tóth János, majd az „Előszó”-ban a szerkesztő írja meg, hogy mi vezérelte e könyv megírását.

Ezt követően az alábbi fejezetek olvashatók:

I. Óskor, kelták-rómaiak	- 456
II. Avarok és délszláv migráció	456-800
III. A IX. század: a nagy változások kora	800-894
IV. A honfoglalás és az új rend	894-1010
V. A „Tibold korszak” három évszázada	1010-1395
VI. A Marczaliak Babócsa új urai	1398-1495
VII. A Báthoriak Babócsán	1489-1566-1605
VIII. Török világ Babócsán	1566-1690
IX. Másfél évszázad, öt birtokos	1690-1842
X. A gróf Somssich család Babócsán	1842-1945
XI. A mi századunk – két világháborúval	1810-2010

Függelék: 132 oldalon a könyvben szereplő családokról, a vasútról, a sportról, a „határsáv”-ról, a gáziparról, a Rinya patakról írva egy történelmi séta keretében mutatja be Babócsát.

Forrásjegyzék: A Magyar Olaj- és Gázipari Múzeum rövid története

Színes fotók

A szerkesztésben közreműködött *Szilágyi Teréz*, *Szép András* és *Tóth János*, a kiváló nyomdai munka a Pátria Nyomda Zrt. (Budapest) dolgozóit dicséri. A könyv megvásárolható a Magyar Olaj- és Gázipari Múzeumban (8900 Zalaegerszeg, Wlassics Gyula u. 13.; tel.: +36 92 313-632; e-mail: moim@olajmuzeum.hu és a Fekete Arany Klubban (1111 Budapest, Bartók Béla u. 34.; tel.: +36 30 322-6131; e-mail: fak.pub@gmail.com).

Dr. Horn János